

במה מליכין פרק שני שבת

כה:

ען משפט
נֶר מְצׁוֹה

מסורת הש"ס

תורה אור השלים

1. ראשית דנבר תירשך
וצברך וראשית גן צאניך
תתקון לה רכרים ייח ד
2. וחוזה משלוט נפש
בשדיות טובת איכה ג יי

הנחות ה'ב

(ב') נמי שלוש כהה מתקן
טריטוריאלי: (ב') שם זו כהה
המונע ריבוי תחיה ברכבת
אברה ריבוי יוחנן ורחלנות;
(ג') שדי דבש גאלקון ושי
וינצ'ט ווילס (וילס ווילס ווילס);
טולו אונטולו; (ה') תומ'ו;
דר'ו חוכם גאנז מלון דיס
וירגלטס, בדומין דלאו או
(א'ב) בראם בר צבאות ומש' הולנטיס;
ליה ווינה ומש' הולנטיס;

גָּלִילֵי הַשְׁמַיִם
גברא דהויה למאלך ד'
אצטראט, עלי' קאנזון דע'!
בנ' פער צוותא דיב' דומיס
בלגולמי קאטע: דיש' דה רה'
ברת עדרא דיאתא בה תר'
וואו, עסן קאנזונט קפיט
טאנזונן: הוו! דה רה' קפיט
לי, וו' וו' גאנזונט חווין
טנטה פורומען, עסן גאנזון דע'
כ פער' מוקנטה דיב' דלטעה:

רב נסומים גאון

ולון חכל קדרם יט' קדרם צנפדה כה
דרכ' לורייס. נשלנס חכל קדרם יט' קדרם
גונן מעסך נסמה ומורה וטלמים: פה
דליך זה מהי" מוממי ממי נכלה
וגוולן עירין: רוטשילד דנץן ספן

ולין לא פדרין. נוציאו נט
סטומס **לפי סטומיה**: וְסֶטּוּמָה
שומור לוריס **לטמר וויקס**
נטיטון. נטט: כרט. עטיפל

תורתן זו לא אורה מבל' רבת אוורו היא. וס' מהמר
ונון נלעוו כמיכ' מהל' מתן זו וול' עד צדר סלין לרוא' נו
היא' לדס' כן נו לכטוב האל' מתן דלון' נמי' פותח כ-
פערוי'ם. מעבידים לו מסען נו נלע' נלו'ו:

כב א מ"ר פ"ס מ"ט
ס"כ ה מהן ג"ה
טו"ת י"ג ק"ר ר' ר' כ
כג ב מ"ר פ"ס מ"ט
ס"כ ג ס"מ נ"ז
טו"ת י"ג ק"ר ר' ר' כ
כג:

בריש חניאל

בצער מושגיה רבר הילן
ש בשבשתו (הנוכה) זיהו
וכן רופא ורב ההלל
הנזכר עתנו (תניא)
חוורין גן אראק אס
הנזכר חידת רוחות
הובגה, מפוגג של ור
פדר בעוצמתם בש' פט
חמיין, ובכיבת
כיבת, ומושג
ונדרת מושג
ונדרת טובון, וזה
נשׁוּר טובון, וזה
המושחה, רוחן א
המושחה, שירם יונתן
טמא בחולין, ואין
טמא בחולין, מושג
בשורתם, מושג כזרותם
הנזהה הנזהה הוא אין
אל שאעת דרבנן
אי תולדה טמא אין
הה אל שאעת הכהנה
שיינ לולין כבשען
שרוות רוחן עט שמא
ויאא, אין מודליך
פוגג שריוות דר' ש' זע
ויקומן, נגן

ט) ניל דק ניל רג
ספכמיה דרכ גול מהר לרוחם י
וונגליט חמוץ מרכזת כ-
ולפי מהר מילס מהרמאן
לי ניל נילטאל.

וְסִמְמַטֵּךְ מִיָּנִים מִזְבֵּחַ נֶמֶקְה
פִּילָּה נְגִמְרָה דִּוֹס טֻוָּן (דָּגָה כְּפָרָה
שָׁקוֹם)

טעמיא אמר רבה מתוק שרתו נורף
נורה שמא יסתפק ממנו אמר ליה אבוי
למי

